

Î N C H E I E R E

25 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Asociația Obștească „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmilei Maximenco și Vladimir Maximenco,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Asociației Obștești „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmilei Maximenco și Vladimir Maximenco împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Red Union Fenosa” Societatea pe Acțiuni cu privire la repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 mai 2014, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Asociația Obștească „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmilei Maximenco, Vladimir Maximenco și Întreprinderea cu Capital Străin „Red Union Fenosa” Societate pe Acțiuni și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 10 octombrie 2013, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 13 ianuarie 2011, AO „Protecția Consumatorilor” a depus cerere de chemare în judecată în interesele Ludmilei Maximenco și Vladimir Maximenco împotriva ÎCS „Red Union Fenosa” SA cu privire la repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, în adresa asociației a parvenit cererea lui Vladimir Maximenco înregistrată cu nr.088 din data de 19 august 2010 și cererea Ludmilei Maximenco înregistrată cu nr.090 din data de 13 septembrie 2010, prin care au solicitat intervenirea asociației în apărarea drepturilor și intereselor acestora și încasarea prejudiciului moral în sumă de 5 000 000 lei pentru fiecare reclamant.

Menționează că în cererile depuse reclamantii au invocat că organele de stat, unde anterior au depus plângeri cu privire la încălcarea gravă a drepturilor pretinse, nu au reacționat pozitiv și din aceste considerente, dâșii au suportat suferințele psihice determinate de îmbolnăvire gravă, de pierderea locului de muncă, de limitarea și privarea temporară de anumite drepturi, cât și alte suferințe psihice similare, fiind înjosită onoarea și demnitatea acestora ca cetățeni ai Republicii Moldova.

Invocă drept temei de admitere a cererii respective decizia Curții de Apel Chișinău din 01 iunie 2010, prin care instanța a admis recursul declarat de Ludmila Maximenco, a casat hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 27 octombrie 2009, și a emis o nouă hotărâre prin care acțiunea Ludmillei Maximenco a fost admisă, fiind anulat procesul-verbal nr.013500 din 30 martie 2007, privind consumul fraudulos al energiei electrice și factura de consum fraudulos de energie electrică în sumă 5817,24 lei.

Susține că între dâșii și ÎCS „Red Union Fenosa” SA există raportul juridico-civil și anume contractul cu privire la furnizarea energiei electrice consumatorului casnic cu nr. 40201104463 din data de 12 iulie 2004, iar ulterior, în scopul îmbogățirii fără justă cauză pârâtul i-a înaintat spre achitare factura de plată din 03 mai 2007, în sumă de 5717,24 lei, cu simbolul variabil nr.2093453U71.

Afirmă că factura menționată a fost calculată în baza procesului-verbal nr.013500 din 30 martie 2007, însă, acest proces-verbal a fost întocmit de colaboratorii SC „Desenergo” SRL, care nu dețin licența pentru distribuirea sau furnizarea energiei electrice, respectiv, reprezentanții acestei firme nu au dreptul să efectueze controlul.

Relatează că ÎCS „Red Union Fenosa” sa manifestat cu rea-credință, deoarece, nu a ținut cont de scrisoarea ANRE nr.02/1314-1136 din 27 iunie 2007, prin care s-a indicat încălcările pârâtului, prevăzute de pct.10.16 - 10.20 a Hotărârii Guvernului Nr. 1194, cu privire la aprobarea Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea energiei electrice din 22 octombrie 2005 și anume prin întocmirea procesului-verbal nr. 013500 din 30 martie 2007, de persoane care nu aveau împuterniciri și nu erau competenți să întocmească acest act de depozitie.

Insistă că pârâtul intenționat a încălcat și prevederile pct.10.17. a Regulamentului menționat, prin care a reținut procesul-verbal nr.013500 din 30 martie 2007 și a calculat plata pentru așa numita încălcare ca consum în mod fraudulos, necătând că ultimul nici nu a fost prezent la fața locului.

De asemenea invocă că în urma acțiunilor pârâtului, reclamanții pentru perioada 30 martie 2007 - 01 iunie 2010, au suportat atât prejudiciu material cât și moral, care i-au și determinat să părăsească teritoriul Republicii Moldova.

Solicită încasarea din contul ÎCS „Red Union Fenosa” în beneficiul Ludmillei și Vladimir Maximenco, prejudiciul moral în mărime de 10 000 000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 15 mai 2012, a fost dispusă scoaterea de pe rol a cererii de chemare în judecată înaintată de AO „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmillei Maximenco și Vladimir Maximenco împotriva ÎCS „Red Union Fenosa”, în temeiul art. 267 alin. (1) lit.g) CPC.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2013, a fost admis recursul declarată de către AO „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmillei Maximenco și Vladimir Maximenco, casată încheierea primei instanțe și restituită pricina spre rejudecare în prima instanță.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 10 octombrie 2013, acțiunea a fost admisă parțial, fiind încasat de la ÎCS „Red Union Fenosa” SA în beneficiul Ludmillei Maximenco suma de 1000 lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 mai 2014, au fost respinse apelurile declarate de către AO „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmilei Maximenco și Vladimir Maximenco și ÎCS Red „Union Fenosa” SA și menținută hotărârea primei instanțe.

La adoptarea hotărârilor judecătorești, în susținerea concluziilor sale, atât prima instanță, cât și instanța de apel, cu referire la prevederile art. 18 și 25 Legea contenciosului administrativ, coraborat cu art. 1422 și 1423 Cod civil, au reținut că Vladimir și Ludmila Maximenco nu au prezentat careva probe ce ar demonstra faptul că ÎCS „Red Union Fenosa” SA a acționat în privința lor cu violență, cu dol, precum și executarea cu necorespondere a obligațiilor sale privind furnizarea energiei electrice și crearea situației de imposibilitate a executării, cum pretind aceștia în cererea sa.

De asemenea instanțele au reținut și faptul că la caz nu a fost constatat nici caracterul violent, tâlhăresc al acțiunilor ÎCS „Red Union Fenosa” SA față de Ludmila și Vladimir Maximenco, ceea ce i-a impus să părăsească țara, or, potrivit actelor de identitate ale reclamantilor, aceștia din anul 2009 dețin pașaportul cetățeanului Ucrainei și din 2009 locuiesc împreună în or. Kiev, unde î-și au și viza de domiciliu, respectiv, decizia de perfectare a cetățeniei și plecarea cu domiciliul în alt stat nu are nici o legătură cu acțiunile ÎCS „Red Union Fenosa” SA.

Totodată, instanțele constatînd că litigiul respectiv a fost intentat ca urmare a emiterii actelor administrative, care au fost contestate de reclamant și care au fost recunoscute nule ca emise contrar prevederilor legale, au considerat oportun încasarea în beneficiul Ludmilei Maximenco cu titlu de prejudiciu moral a sumei de 1000 lei și respingerea aceluiași pretenții în privința lui Maximenco Vladimir, care nu a fost subiect la examinarea cauzei în contencios administrativ.

La 15 iulie 2014, AO „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmilei Maximenco și Vladimir Maximenco a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului recurentul a invocat că decizia instanței de apel contravine reglementărilor Convenției Europene la care Republica Moldova este parte și prevederilor Legii privind protecția consumatorilor.

Menționează că instanța dispunînd respingerea acțiunii a lăsat fără apreciere scrisoarea ANRE nr.02/1314-1136 din 27 iunie 2007, în care sunt indicate încălcările pîrîtului prevăzute de pct.10.16 - 10.20 a Hotărârii Guvernului Nr. 1194, cu privire la aprobarea Regulamentului pentru furnizarea și utilizarea energiei electrice din 22 octombrie 2005 și anume întocmirea procesului-verbal cu privire la consumul fraudulos al energiei electrice nr. 013500 din 30 martie 2007, de persoane care nu aveau împuterniciri și nu erau competente să întocmească acest act de depozitie.

La fel, instanța nu a ținut cont de faptul că pîrtul a acționat cu vinovăție și conștient a încălcat prevederile legale iar în urma acestor acțiuni Maximenco Ludmila și Maximenco Vladimir în perioada 03 martie 2007 – 01 iunie 2010 timp de 3 ani și 3 luni au avut de suferit atît moral cît și material.

Astfel, susține recurentul că intimatul contrar prevederilor art. 6 al Legii privind protecția consumatorului nu a înștiințat consumatorii despre schimbarea echipamentului de măsurare a energiei electrice și nu le-a explicat drepturile și obligațiile, ci dimpotrivă le-a înaintat pretenții în privința deteriorării sigiliului contorului, care de fapt se află în

afara locuinței, după care a fost întocmit procesul-verbal cu privire la consumul fraudulos al energiei electrice și factura de plată în mărime de 5817,24 lei, Maximenco Ludmila și Maximenco Vladimir fiind amenințați că în caz dacă nu v-or achita datoria vor fi deconectați de la rețeaua de energiei electrică.

Drept urmare, s-a început o perioadă de retrairi și insomnii, s-a înrăutățit starea sănătății a lui Vladimir Maximenco și Maximenco Ludmila, care ulterior au pierdut locul de muncă, la toate adresările efectuate în organele de drept competente în legătură cu acest caz nu au primit nici un rezultat pozitiv, iar după 2 ani de suferințe au fost nevoiți să depună actele pentru primire cetățeniei altui stat.

În context, consideră recurentul că în cadrul examinării cauzei atât prima instanță cât și instanța de apel au ignorat prevederile art. 123 al. (1) CPC, art. 6 lit. a), art. 15 al Legii privind protecția consumatorului iar la stabilirea mărimii prejudiciului material încasat în beneficiul Ludmillei Maximenco au interpretat eronat prevederile art. 1422 CC.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la data de 19 mai 2014, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire (f. d.115), însă nu este clar când a fost recepționată de către destinatari.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la data de 15 iulie 2014, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Aliniatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către AO „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmillei Maximenco și Vladimir Maximenco nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

De altfel,verificînd motivele de casare invocate în cererea de recurs, Colegiul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanța de apel a apreciat înscrisurile probatoare și a constatat circumstanțele cauzei.

Însă acestea argumente nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către AO „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmillei Maximenco și Vladimir Maximenco asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către AO „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmillei Maximenco și Vladimir Maximenco ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Asociația Obștească „Protecția Consumatorilor” în interesele Ludmillei Maximenco și Vladimir Maximenco se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva

